

Warszawa, 22 marca 2011r.

„**Spatial planning of wind turbines**” to dokument stworzony przy współpracy Komisji Europejskiej zawierający wytyczne dotyczące planowania przestrzennego związanego ze budowaniem elektrowni wiatrowych oraz przedstawiający sytuację w wybranych krajach UE w związku z planowaniem takich inwestycji. Zawiera on propozycje wytycznych, którymi należy się kierować w kolejnych fazach projektowania farm wiatrowych. Są to jednak tylko minimalne wymagania, które uznane zostały za podstawowe i przydatne w najszerszym spektrum sytuacji. Porównanie rozwiązań w poszczególnych krajach europejskich zawężono do Belgii, Dani, Francji, Holandii, Niemiec i Irlandii.

Jako pierwsze poruszone zostały zagadnienia dotyczące integracji energetyki wiatrowej na poziomie miejscowego i regionalnego planowania. Podane zostały konkretne zalecenia:

- regionalne i miejscowe władze powinny brać czynny udział w procesie planowania, gdyż na obu poziomach władze mają dostęp do konkretnych danych, ułatwiających powzięcie uzasadnionej decyzji o konkretnej lokalizacji inwestycji;
- ludzie mieszkający w pobliżu obszarów potencjalnej farmy wiatrowej powinni być zachęceni do zaangażowania się w regionalne i lokalne procesy planowania, zwłaszcza jeśli chodzi o szczegółowe plany terenowe.
- władze odpowiedzialne za planowanie przestrzenne powinny podawać wyraźne i precyzyjne kryteria dla deweloperów, co pozwoli zmniejszyć ryzyko przygotowywania projektów, które później nie otrzymają pozwolenia na budowę.

W przypadku wymogów w zakresie Oceny Oddziaływania na Środowisko podkreślono, że OOS powinny dotyczyć głównie większych projektów, gdyż małe farmy mogą spokojnie poradzić sobie bez takiej oceny, a jednocześnie koszty opracowania takiej Oceny oddziaływania w przypadku małych inwestycji są zwykle nieproporcjonalnie wysokie. Dla maksymalizowania wiarygodności OOS, powinny one być weryfikowane przez jednostki działające niezależnie, które w żaden sposób nie są związane z projektem.

W związku z pozwoleniami, jakie należy uzyskać przy stawianiu elektrowni wiatrowej, istotne jest, aby zredukować ilość pozwoleń do jednego, które powinno być wydane jako wyłączne i ostateczne po zakończeniu planowania i innych procedur związanych z pozwoleniami. Najkorzystniejszy scenariusz powinien zakładać okres 6 miesięcy jako maksymalny czas na uzyskanie pozwolenia. Władze, z którymi przeprowadzane są konsultacje w ramach danego projektu, powinny także przestrzegać terminów na udzielenie odpowiedzi, a brak odpowiedzi w wyznaczonym czasie powinien być traktowany jako brak zastrzeżeń danego organu.

Zaangażowanie interesariuszy w projekty farm wiatrowych również zostało omówione w tym dokumencie. Zalecenia w tym aspekcie odnosiły się głównie do przeprowadzenia konsultacji publicznych, które powinny być podzielone na dwie fazy, a czas ich trwania nie powinien przekraczać 4 miesięcy. Konsultacje takie powinny obejmować poinformowanie wszystkich zainteresowanych osób, które w pewnym stopniu będą miały styczność z daną elektrownią wiatrową – zwłaszcza osób mieszkających 2-5km od lokalizacji potencjalnej farmy wiatrowej. Istotne jest również dokładne wyjaśnienie wszelkich kwestii związanych z procesem budowania farmy wiatrowej – przejrzysta komunikacja w tym zakresie jest niezwykle ważna.

W kwestii relacji z jednostkami odpowiedzialnymi za podłączanie inwestycji wiatrowych do sieci, tuż po uzyskaniu pozwoleń budowlanych, przyłączenie do sieci elektroenergetycznej powinno być najwyższym priorytetem i powinno zostać załatwione w ciągu maksymalnie 3 miesięcy. Koszty, jakie inwestorzy ponoszą w związku z takim przyłączeniem, powinny być transparentne i nie powinny nikogo dyskryminować. Natomiast korzyści, jakie dla przedsiębiorstw użyteczności publicznej w sektorze energetyki, niesie ze sobą przyłączenie farm wiatrowych, powinny być wzięte pod uwagę i w związku z tym przyłączenia elektrowni wiatrowych powinny być współfinansowane lub refundowane proporcjonalnie do korzyści płynących z takiego przyłączenia. Deweloperzy powinni także mieć możliwość przeprowadzenia przetargu na przyłączenie. A wszelkie wydatki związane ze wzmocnieniem sieci i budową nowych podstacji powinny być ponoszone przez dystrybutora energii i rozłożone następnie na wszystkich odbiorców/konsumentów.

W trzeciej części dokumentu poruszone zostały problemy środowiskowe i aspekty rozplanowania przestrzennego. Podano zalecenia dotyczące takich problemów, jak: hałas, efekt migotania cieni, wpływ elektrowni wiatrowych na krajobraz, odległości pomiędzy turbinami, a także dystans do najbliższych zabudowań, dróg, torów, dróg wodnych, linii wysokiego napięcia oraz nadajników nawigacyjnych, radiowych i radarów.

Opracowanie:

Aleksandra Bauer, FNEZ, 2011.